

Forfatter: Magnússon, Arní

Titel: BREV TIL: Sigurðsson, Magnús FRA: Magnússon, Arní (1704-04-10)

Citation: Magnússon, Arní : "BREV TIL: Sigurðsson, Magnús FRA: Magnússon, Arní (1704-04-10)", i *Arne Magnussons private brevveksling*, Gyldendalske Boghandel Nordisk, s. 425. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991699-000-shoot-L0019916990000524.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Arne Magnussons private brevveksling

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

ARNE MAGNUSSON TIL [MAGNUS SIGURDSSON]. Skalholt d. 10. Aprilis 1704.

Trykt efter egh. dansk oversættelses-koncept i AM. 449, folio.

Monsieur

Igaar, den 9de Aprilis annammede ieg Eders bref skrevet Brødretunge den 8. Aprilis, hvor paa dette efter skrefne skal s. 426 vere gien svar. Drengen som bar Eders bref her hid, leverede ieg straxen Hungervake [marginal Bispechrøniken] og Boe louen, som I til forne hafde laant mig, Item Hr. Odders passions-bog, hvilken Eder nu af mig foræres, lige som I mig den tilforne forærede, uanseet I siger Eder icke at komme det i hu, som og vel kand vere sandt, Meener ieg saa, at denne giæld er betalt. Her med følge nogle gamle breve som I forleden-aar, self, efter andre, hafde i hænder, og self laante mig, hvorføre I dennem hidindtil haver haft at kræve af mig og icke andre. Brevene ere lige saa uskadde som da de komme mig i hænder, saasom I self vel seer. Er saa vel denne pretension ude. Hvis andet I af unyttige charteover ydermeere haver hos mig, det skal Eder siden restitueres, naar ieg haver det i giennemseet, hå I icke fornøden at tænke at ieg vil slaae under mig disse smaa bøger, thi det skal icke vere, Ere de og i sandhed icke det værd, som I self veed. Det i (så.) skriver at ieg herudi vel gjør effter som min Dannemandhed [marginal oprigtighed] er til, Da haver ieg i sinde at tage den vare, saa vel i dette som andet, om end skiønt I icke erindrede mig der om. Ellers veed ieg icke grant hvorledes min Dannemandhed [marg. oprigtighed] er i Eders tanke, undtagen hvad ieg kand slutte af Eders forømrørte skrivelse. Hvad de ord angaar som Eders dreng, hvilken I i vinter sendte her hid, skulde have sagt Eder fra mig, veed ieg icke ret hvorledes de have været. Deres indhold, som ieg lagde hannem i mund, vare, om ieg mig ret erindrer, at saa fremt I sagde mig nogen onde gierninger paa, enten sligt kunde angaae Eders hustru Thordis eller andet, da hafde I at vente Eder skade af mig. Er ieg endnu ved samme sind, Men hvorledes det bliver holdet, faar tiden at sige. Icke frygter ieg for nogen Eder (så.) onde bønner, og icke haver ieg hadet Eder uden skyld. Om I ellers her effter er uskyldig i mod mig, vil ieg lade Eder self dømme. Dog hader ieg Eder icke endnu, hvilket icke skeer formedelst Eders uskyldighed i mod mig, men fordi at mig tyckes I er icke had værd. Om ieg nogen eller ingen kiendskab haver haft om Eder tilforne, ligger nu icke magt paa at tale om, Siden jeg kom her hid i denne deel af landet haver ieg bekommet den fuldkommen nock, om icke før, da dog nu af Eders bref. Angaaende den Eders pretension at Eders søn Sigurd haver med mig forleden aar kommet hid til Skalholt, svarer ieg Eder saaledes, at det skeede med Eders utvungen villie, som I self veed, Var det og icke skiult for Eder, til hvem ieg agtede at levere barnet, nemlig til dets møderne venner, s. 427 hvilke nu, som I veed, det have hos sig, og have, rimeligen, det der fore begiert, og mig ombedet, at forrette det, som ieg med Eders villie fuldgiorde, at barnet icke skulde vaagse op hos Eder til at vorde Eder lig. Sluttes ieg dette der af, at barnet nu dagligen lærer guds frygt, sedsomhed og andet got, som det neppeligen skulde hafve lært hos Eder, uanseet det icke kommer mig ved at tale vitløftigen her om. At disputere meget med Eder om det fierte bud, undskylder ieg mig aldeles for. Eders præst skal vel berette Eder, om det kommer denne sag ved eller ei, hvis I vil spørge hannem der om. Saa skulde hand og vel, om hand læste Eders bref til mig, formane Eder til, at tale med alvorlighed og ærbødighed om guds bud, og vare Eder før at skiemte med dennem. Maa I vide at hos mig ere de i langt større anseelse end alle andre antiqviteter, og confererer ieg med dennem folkes gierninger, naar ieg vil vide, om en er en ond mand eller icke. Slutteligen er dette mit svar paa Eders alvorlige begiering, som I saa kalder, at I haver aldeles icke at vente at ieg befatter mig med, at barnet skulde blive ført til bage til Eders hiemme. Tager ieg mig og icke af, enten Eder behager eller mishager, dets forblivelse her paa stædet. Hvis I haver biskopen noget herudi at tiltale, da veed I hvor hand boer, og kommer mig dette aldeles icke ved. Samme er at sige om Eder hustrues bortreise fra Eders hiemme herhid til Skalholt. saa vel som om hendes forblivelse her, Icke lader det vere min sag, før end I haver produceret ydermeere skiel til et og andet som staar i forbemelte Eders bref, Skal I og, om ieg maa raade, faa lof der til før end alting sluttes. thi det er icke nock at paasige ærlige folk udyder uden Fundament. I skriver meget om vold og uret som I meener Eder at taale, samt fortræd som I haver der af, raaber efter guds hævn over dem som gjøre Eder uret etc. Haver mine raad, appellerer icke Eders sag til gud før end I veed visseligen at I er uskyldig, hand er retfærdig og veed self hvad ret er, der fore gielder icke hos hannem nogen menniskers Calumnier paa uskyldige folk, Men hand straffer (før eller siden) vanartige menniskers ondskab og lastertale, med mindre de gjøre omvendelse. Hvad der passerer paa Bispegaarden, kommer mig icke ved at forsvare, undtagen hvis ieg, og mine tienere efter min befaling bestille, hvis der foruden er, maa I søge dennem for, som I meener Eder at lide uret af. Retteligen er det Eder blevet berettet, at Kongl Majestet haver mig befalet at lage i mod deres klagemaal, som her i landet kunde have lidt over vold. Der efter skal ieg, som skyldigt er, s. 428 heller end icke hielpe til, at Eders hustru kand faae ret over det tractament som almindeligt røgte siger hende at vere vederfaret af Eder, om skee maatte det kunde geraade til nogen emendation for Eders liger. Slutteligen lader I som I haaber, at Jeg icke skal fortænke Eder for de I (så.) Eders bref indførte obenhiertige ord, som og icke at udtyde brevet til der(!)verste. Det lover ieg Eder, at udtyde icke brevet verre end det i sig self er, synes og icke at kunde det, om ieg end hafde eders sind i brystet. Om de oben hiertige ord vil vi siden tale, skal ieg dennem efter billighed estimere og belønne. Det som I synes at have forstaaet af mit bref forleden aar, at ieg vilde tiltvinge Eders(!)at bruge icke mit nafn Eders hustru til vanære, troer ieg I haver læst feil, Icke tænker ieg at formaae, at til stoppe saa uregeerlig mund som der sider paa Eder, Det lovede ieg (som forskrevet staar) icke at taale stilltiendes om nogen sagde mig udyder paa uden skyld. Og troer ieg at I nu kandske icke tviler derom, at det io haver veret mit alvor, og icke løse truseler, Videre som skulde vere

Magnússon, Arní , *Arne Magnussons private brevveksling*,

fornøden at skrive denne gang, mindes ieg icke, slutter derfor brevet, forønskende Eder gudz naade, og for resten forblivende

Eder Retten undende
Arnas Magnussen.